IMPRESSIES UIT HET LEIDERSKAMP

„Terschelling 1946" ligt weer achter ons en het lijkt nu aardig om, zonder nu direct een geregeld verslag te leveren, nog eens enkele flitsen naar voren te halen. Eerst de klachten (die vanzelfsprekend weinig en heel klein zijn).

Plantensociologisch viel er ontzaggelijk veel te beleven. Alleen jammer dat er op de meeste botanische excursies zoveel Latijn gepreveld werd. Waar de opzet van dit kamp was om leiders uit jeugdverenigingen, onderwijzend personeel etc. met de natuurstudie op streek te helpen, had men hier wat meer om moeten denken.

Badgasten demonstreerden weer eens duidelijk dat ze als (tijdelijke) milieufactoren alleen negatief werken. Grote bossen blauwe zeedistels werden tenminste meegesleept. Bestaan hiertegen op Terschelling geen gemeentelijke of andere verordeningen? Zo neen, dan moet Natuurmonumenten (waar men inmiddels op deze misstand gewezen is) hier actiever zijn. De onleesbaar geworden waarschuwingsborden in de Koegelwieck deden trouwens ook niet erg plezierig aan. Voelt Natuurmon. er niets voor om Consuls aan te stellen, die vooral bij de kleinere gebieden, waarvoor een vaste bewaker te duur wordt, een en ander regelmatig in de gaten houden en periodiek hierover naar A'dam een rapportje uitbrengen? Enthousiaste en deskundige medewerkers, die zulks geheel belangeloos graag zullen doen, zijn er bij de vleet.

Zijn er wèl verordeningen dan ligt het m.i. op den weg van onze vereniging om, gezien de ervaringen van dit kamp, de betrokken overheidsinstanties weer eens wakker te porren.

In een volgend kamp zien we ook graag wat meer op de demonstratietafels. Hieraan moeten a l l e deelnemers medewerken, dus dit niet alleen aan de docenten overlaten.

En nu de plussen. Bijzondere excursieresultaten waren, voor zover mij bekend, wat de planten betreft, de moeraslatyrus (Lathyrus paluster L.) en de drijvende waterweegbree (Elisma natans Buch.) welke volgens V. Westhoff nieuw voor Terschelling waren. Ook de beredruif (Arctostaphylos Uva Ursi) is weer eens gevonden. We hopen nog steeds op de ca. 300 jaar geleden door Linnaeus voor het laatst gevonden Lathyrus maritimus.

En wat is zo'n Parnassia-veldje mooi! Dat was voor de outsiders wel een van de parade-paardjes. Jo Dallmeyer kon heel aardig voor-

spellen welke meeldraad het eerst uit ging staan. Wanneer beschrijft hij het hier eens voor ons?

Wat vogels betreft, was er een curiosum op Griend, n.l. een visdief, die met de ondersnavel in een wulk geklemd zat, vliegen ging nog al was het gebrekkig, maar eten was natuurlijk uitgesloten, zodat het dier een langzame hongerdood te wachten stond. Na van alle kanten te zijn gefilmd en gekiekt (waar bleef het afdrukje voor Natura? Red.) werd de vogel van zijn prooi bevrijd, geringd en weer in vrijheid gesteld. Direct een paar maal drinken en toen veren poetsen.

Griend was trouwens gedurende 24 uur weer een intellectueel centrum (voor bijzonderheden zie „de Vrije Kijk-daar-is" van 4 Aug. j.l.)

Boze tongen beweren dat enkele Eindhovenaren wilden onderzoeken of het niet als een soort tweede Bikini te gebruiken zou zijn.

Dan was er nog de (waarschijnlijk Zuidelijke) zeekoet, door de wind op het Noordzeestrand gezet. Te oordelen naar de ontlasting scheen het ook enigszins een stookolieslachtoffer te zijn. Losgelaten a.d. Wadden trok hij echter weer dapper zee in.

De grote winst van dit leiderskamp is echter m.i. geweest dat de deelnemers de gedachte mee naar huis genomen moeten hebben, dat we op onze locale excursies nog te veel soortenkennis zonder meer bedrijven.

„Hier staat dit en dat is dat; en ken je die al?"

We moeten veel meer gaan letten op de gemeenschap der planten en dieren, waarom komen ze ergens voor? Wat zijn er voor aardige bijzonderheden (bestuiving!) van te vertellen. Dat is m.i. veel belangrijker en interessanter dan het droge benoemen der soorten, wat de meesten bovendien toch zo weer vergeten. We moeten de Natuur proberen te benaderen zoals Dr. Jac. P. Thijsse dat in zijn niet te verbeteren Verkade-albums ons heeft aangegeven. Vooral de Jaargetijden-serie en „De bloemen en haar vrienden" geven hier prachtige voorbeelden van.

En dan tenslotte moet gememoreerd het werk van den heer Swart en zijn staf, waaronder vooral de drie koks, van wien iedereen stilzwijgend aannam dat het wel goed ging. Een hartelijk woord van dank voor hun zorgen en zwoegen vanaf deze plaats, zeker mede namens alle andere deelnemers.

Eindhoven G. VAN DER ZANDEN.

